

TREBALL

any : 1964

Faltan nn. ~~254~~, ~~255~~

MINISTERIO
DE CULTURA

treball

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAÏSOS. UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Núm. 252 — Barcelona, gener 1964

Preu : 1 pta

RADIO ESPANYA INDEPENDENT
(Estació Pirenaica)

Emet diàriament de les 7 fins a les 7'50 del matí per ones curtes de 30, 39, 43 i 48 metres.

De 2 a 3 de la tarda, programa de sobretaula per ones curtes de 21, 25 i 27 metres.

De dos quarts de 6 de la tarda a dos quarts d'una de la nit, per ones curtes de 30, 39, 43 i 48 metres.

Els dilluns i el dijous al vespre, emet en català.
¡CATALANS: ESCOLTEU-LA!

ALGUNES CONSIDERACIONS SOBRE LES LLUITES OBRERES A BARCELONA

per
Teresa BONET

En aquests últims anys seria difícil trobar un període tan ric en lluites reivindicatives com el que estem vivint a Barcelona. Aquesta extensió dels conflictes socials és un aspecte molt positiu de la situació actual, però convé no limitar-se a aquesta constatació per important que sigui.

¿Per quines reivindicacions es lluita? ¿De quina manera es van incorporant les que tenen caràcter polític? ¿Com es va coordinant l'acció? Heus aquí uns problemes que, entre d'altres, cal examinar breument.

Des de fa uns mesos i particularment a rel de la vaga d'Astúries, a multitud d'empreses, com **SEAT, MACOSA, Hispano-Olivetti, Montesa** i d'altres, es realitza una lluita tenaç per tal d'arrencar salaris de 160, 180 i fins 200 pessetes per al peu, per 8 hores de treball. Això demostra la força que va adquirint la reivindicació d'un salari digne sense recórrer a jornades interminables i esgotadores.

A moltes fàbriques s'han aconseguit augmentos de 75, 100, 200 i 300 pessetes setmanals. Recentment, a l'**Aismalibar**, de Montcada, es va aconseguir arrencar un salari per 8 hores de treball equivalent al que abans es guanyava treballant 12 hores.

No hi ha dubte que aquestes millores aconseguides gràcies a l'acció dels treballadors, la patronal intenta cobrar-les augmentant l'exploatació. Però aquesta tàctica es troba al davant l'actitud cada cop més resolta dels obrers, la lluita dels quals per millors salaris va unida a l'acció contra els ritmes de treball extenuants. No són poques les empreses a les quals s'han aconseguit millores substancials sense que els patrons hagin pogut imposar una intensificació dels "temps".

Una altra reivindicació en la que recolzen els obrers per tal d'exigir la revisió de centenars de convenis col·lectius, és que els salaris estiguin en consonància amb l'incessant augment del cost de la vida. També, a molts llocs, es demanen tres setmanes i un mes de vacances pagades.

El desenvolupament i l'elevació de la pròpia lluita, amb la seva multiplicitat de formes, va enfortint la unitat de treballadors catòlics, comunistes, socialistes, cenetistes, i eleva el seu grau d'organització. La combativitat, la iniciativa, la capacitat

organitzadora dels obrers d'avantguarda, convergeix en desenes i desenes de comissions obreres que dirigeixen la majoria de conflictes socials, i que —en alguns cassos— encara després d'acabada l'acció que les va fer sorgir, continuen subsintint, com un organisme permanent de direcció dels obrers.

D'aquest conjunt d'accions ininterrompudes, la classe obrera n'extreu experiències. Una d'elles és la necessitat de coordinar progressivament les accions. La dispersió que caracteritza encara l'actual moviment reivindicatiu disminueix, en alguns cassos, l'eficàcia d'accions sostingudes amb veritable fermesa i combativitat per obrers d'una sola fàbrica. Actualment, per exemple, desenes d'empreses metal·lúrgiques i del tèxtil —algunes d'elles molt importants— estan realitzant accions en torn a reivindicacions semblants, que si fossin defensades de comú acord tindrien moltes més possibilitats de triomfar. Un moviment coordinat d'un grup d'empreses, d'una localitat, d'un ram d'indústria —tenint en compte l'actual situació política— pot col·locar en una situació molt més difícil la patronal, els sindicats i el govern, que si anem a la batalla amb les nostres forces disperses. Això explica el visible pànic del govern que l'acció començada a un lloc determinat es pugui estendre. "Arregleu-vos vosaltres mateixos", "resolguin el conflicte" són les respostes que, en alguns cassos, han donat les autoritats de Barcelona als patrons que demanaven la intervenció oficial per solucionar els conflictes de la seva empresa.

Per aquesta raó, els treballadors més conscients comencen a orientar-se en aquesta direcció, al mateix temps que impulsen i promouen accions parcials a cada lloc de treball. Hi han comissions obreres, enllaços i jurats de diverses empreses que s'han posat d'acord per tal de formular i defensar reivindicacions comunes. També hi ha hagut coordinació per l'elaboració d'algunes candidatures per vòcals de les Juntes Socials locals i provincials. I és que l'ascens del moviment reivindicatiu planteja a cada enllaç, a cada vòcal de Jurat, a cada comissió d'Oposició Sindical, la necessitat d'entrar en relació amb els obrers d'altres fàbriques, de reunir-se, de discutir, de defensar conjuntament els seus drets econòmics i po-

lítics.

En un curset organitzat recentment per la C.N.S., un jerarca sindical va voler explicar la dificultat de dirigir tants enllaços, a la qual cosa un dels presents va contestar: "¿Perquè no se'ns deixa que ens dirigim nosaltres sols?" Aquesta justa rèplica respon plenament a l'aspiració dels treballadors a tenir llibertats sindicals, i el més important és que aquests anhels van prenent còs en accions per tal d'imposar-los.

Entre les reivindicacions que han defensat durant prop de dos mesos els treballadors de la **Hispano-Olivetti** figurava la de que cap obrer no fos repressaliat. I quan després de set setmanes de lluita s'han reincorporat al ritme normal de treball, ha estat amb aquestes dues condicions: 1º que s'obriren negociacions sobre les seves demandes, i 2º que cap obrer no seria sancionat per la seva participació al moviment reivindicatiu.

En una proposta presentada a la direcció dels obrers de la **SEAT**, per a elaborar el III Conveni Col·lectiu, i signada pel 95% del personal, es demana —entre d'altres coses— que els representants obrers siguin "veritables jutges per a resoldre els nostres problemes", es a dir: que tinguin llibertat per a complir el mandat que els fou confiat.

En altres empreses, d'una o altra forma, es lluita pel respecte a la dignitat obrera.

Tots aquests exemples mostren com a Barcelona, després de les vagues d'Astúries, avança la lluita per les llibertats sindicals, lluita per la qual s'obren grans perspectives, en haver superat el marc de la classe obrera i haver-se transformat en una petició recolzada per amplis sectors no proletaris del nostre país.

La vaga d'Astúries ha transformat considerablement el panorama polític del nostre país, i està en l'origen de les accions dels intel·lectuals i dels estudiants, de la presa de posició de personalitats i grups d'oposició.

Del contingut i desenvolupament que tinguin les lluites obreres en aquests mesos pròxims dependrà, fonamentalment, que altres forces es pronunciïn, que noves personalitats prenguin posicions inequívocament antifranquistes, que la lluita es radicalitzi encara més, que la unitat avanci no sols entre el poble sinó per dalt.

AJUT AL PARTIT

Llista de quantitats rebudes

	Pessetes
S. 1	458
Fidela i Nicolau	50
Grup Reconciliació	400
S. 3	125
Grup i Garcia	425
M. G.	400
Estremeny de Barcelona	200
V. 4	50
Seraf.	405
Dos paletes	100
Segona Passionària	100
Un peó i un paleta	100
Laika	100
Grup Democràcia (2 entregues)	510
Un camarada i un simpatitzant	600
Repatriats d'Alemanya	519
Sabadell (per ajut presos)	6.000
Baix Ebre (per ajut presos)	705
Girona	2.410
Grup F.M. de Barcelona	400
Grup V.R. de Barcelona	1.075
Comité Lleida	3.170
Comité Sabadell	6.000
Com. 10	8.400
Com. 30 Nord	5.130
Comité Tarragona	3.751
SOLIDARITAT AMB ELS MINERS	
Quantitats rebudes a l'administració de TREBALL per tal de ser lliurades als miners (continuació).	
	Pessetes
D'Anglaterra	1.620
Grup Miguel Hernandez	770
Comité Lleida	600
Tarragona	700
Baix Ebre	801
Matilde Verdun, de Barcelona	25
Simpatitzant Alava	100
Com. 30 Nord	13.836
Com. 40	4.068
Transportistes de Barcelona	155
Dos obrers de Mold.	25
Un obrer de Mold.	25
Un obrer del plàstic	10
X de Barcelona	25
2 XX	50
Obrers de la RENFE	125
Obrers Hispano-Olivetti	115
Num. 373839	775
De B.E.	25
Insa	120
Grup Beticó	230
Grup XV	45
Grup X	200
Grup Reconciliació	805
Grup i Garcia	475
La Paz de Nenagnens	200
Grup 2	600
Espeleño (2a. entrega)	500
Obrers en memòria de Grimau	700
Grup Llibertat	252
Amics del progrés	125
Matrimoni	5
Una velleta de Barcelona	25
X-4	125
Grup 1	200
Grup R	450
M. G.	400
Grup Democràcia	350
Grup d'antifranquistes	1.881
Rodrigo	125

UN BON PAS EN EL CAMI DE LA TOLERANCIA

per Rafael VIDIELLA

Es evident que les declaracions de l'Abat de Montserrat al diari **Le Monde**, de París, estan destinades a tenir positius resultats, en un proper esdevenidor, en les relacions entre l'Església i les forces progressives del nostre país, en especial les del proletariat.

En fer aquesta afirmació no em refereixo únicament al benèfic ressò que les esmentades declaracions han produït en els medis antifranquistes, ni àdhuc a l'autèntica coincidència que, en general, tenen amb la línia política antifranquista que des de fa anys defensem els comunistes. Car, en resum, les declaracions de Dom Aureli Maria Escarré, després de criticar el règim de Franco com un règim que frena la cultura catalana, com un règim no cristià, mancat d'autèntica llibertat i, per tant, de justícia, afirma igual que nosaltres que el poble té dret a escollir el seu govern i tanmateix a canviar-lo si així li plau de fer-ho.

Aquestes declaracions del Pare Escarré són importantíssimes no sols en el sentit que ampliaran i reforçaran la unitat antifranquista capaç d'accelerar la caiguda de la dictadura, ans també en el sentit que les relacions entre l'Església i les forces progressives —singularment el proletariat, repeteixo— poden, si avancen per aquest camí, ser correctes, respectuoses, tolerants i civilitzades. Car si la memòria no m'és infidel, crec que és la primera vegada que a Espanya una jerarquia eclesiàstica tan alta com ho és l'Abat de Montserrat, no sols s'ha interessat pels presos polítics, "l'existència dels quals —diu— constitueix un dels aspectes més penosos del règim", sinó que, tot blasmant la dictadura per tenir al penal de Burgos presos castigats per no voler oïr la missa, el Pare Escarré reconeix el dret d'aquests presos a que s'els respecti la llibertat de consciència.

Creo que aquest aspecte de les declaracions de l'Abat de Montserrat és el millor i penso tenir prou experiència per assegurar que serà molt beneficiós per tots plegats, puix que prepara el camí d'una coexistència veritablement democràtica, civil i civilitzada, entre creients i no creients. Jo porto més de seixanta anys lluint en els rengles de la classe obrera; he estat testimoni —mai actor— de tres incendis d'esglésies i convents i d'altres malifetes antirreligioses, i si bé sempre he vist que han estat l'obra de petits grups, he de confessar, però, que aquests actes incívils mai no han ocasionat la indignació ni àdhuc la protesta de la gran massa obrera.

I això que, agradi o no, és una veritat objectiva, s'ha de reconèixer també que no és casual. Car ¿què han estat sempre els **fets**, la **conducta** de les altes jerarquies de l'Església espanyola? El menys que pot dir-se és que han estat sempre en flagrant contradicció amb la doctrina política i social de la pròpia Església. A Espanya, aquestes jerarquies s'han posat sempre al costat dels rics contra el pobres, dels poderosos contra els humils, dels explotadors contra el explotats, fent practicar àdhuc l'esquirolatge contra els obrers en vaga. I tot això, a còpia de repetir-se a còpia d'anys, ha creat i ha extès l'anti-

clericalisme que ha estat la causa de les cremes d'esglésies i convents.

Penso que l'Església ha començat a tenir compte de la realitat —el món canvia— i si en la seva encíclica "Pau a la Terra" el gran Papa Joan XXIII ha procurat des del Vaticà tallar el nus gordià que dificultava internacionalment l'entesa tolerant entre l'Església Catòlica i les forces progressives, l'Abat de Montserrat ha seguit a Espanya aquest bon exemple en les seves justes declaracions a **Le Monde**.

Els comunistes són els primers a felicitar-nos-en, car com diu una de les dues Resolucions aprovades en el recent Ple del Comitè Central del P.C. d'Espanya, "**tindrem en compte tot allò que hi ha d'aproximació entre l'humanisme cristià i l'humanisme marxista i tractarem de recolzar sobre aquesta base la col·laboració de cristians i comunistes en aquesta "vall de llàgrimes" que entre tots hem de tractar de convertir en un paradís per a l'home**".

I aquesta col·laboració és tant més urgent per tal com la funesta política del franquisme, a la qual fins ara han donat suport les jerarquies de l'Església, allunya cada vegada més d'aquesta les masses obreres, com no poques vegades han tingut que reconèixer les pròpies jerarquies eclesiàstiques. I si uso la paraula urgència és per tal que l'allunyament de les masses obreres respecte de l'Església, no es converteixi, el dia d'una nova aubada democràtica —com en altres ocasions— en una mena d'indiferència passiva contra possibles malifetes anticlericals d'alguns desesperats o provocadors.

Tots hem d'evitar-ho, i l'Abat de Montserrat, amb les seves declaracions a **Le Monde**, ha donat un bon pas en el camí de la tolerància.

(Vé de la pag 4)

mitjanes no tindran més remei que sucumbir... La indústria i el comerç mitjans aniran desapareixent fatalment i progressivament".

El Pla de Desenrotllament —vegeu l'interessant article de Juan Gómez a "Mundo Obrero"— no significa una rectificació dels fins perseguits fins ara, sinó, al contrari, una accentuació dels desenvolupament econòmic per la via monopolista. Es tracta de crear les millors condicions per a la desaparició de les indústries petites i mitjanes i explotar més intensament la classe obrera.

Naturalment, no és concedint nous privilegis i prebendes a la oligarquia monopolista i fent recaure al damunt les àmplies masses les càrregues de la financiació del Pla de Desenrotllament, com es resoldrà el problema cardinal de crear un mercat interior en continu creixement, base indispensable per a qualsevol desenvolupament econòmic sà.

Aquesta situació constitueix un element important que ajuda a que en el darrer període s'observi a Catalunya una neta tendència cap a una major activització de la lluita contra el franquisme, que abarca no solament la classe obrera, que abarca també extensos sectors de la burgesia no monopolista de la ciutat i del camp.

LLUITES OBRERES

Al "Fomento de Obras y Construcciones".

Aquesta empresa és concessionària de diversos serveis de l'Ajuntament de Barcelona. Fa més de dos anys que els treballadors del servei de neteja de clavegueres van presentar algunes reivindicacions relatives a les condicions de seguretat necessàries pel caràcter tòxic que té el seu treball, i encara no han pogut obtenir els informes corresponents del Sindicat i de la Delegació del Treball. Recentment han realitzat sis setmanes de treball lent a rel de la intoxicació d'un equip compost pel capataç Andreu Ortiz i els obrers J. Sánchez, P. Rodríguez, M. Cabezas i A. Cuenca. El resultat ha estat que la empresa ha cridat els capataços del servei a les seves oficines del carrer de Balma i els ha promès que a primers d'any pujarien els salaris. Els treballadors estan fermament disposats a fer complir aquesta promesa.

Corresponsal.

★

A l'Aiscondel, de Sardanyola.

Quan aquí va ser conegut l'augment de salaris aconseguit a l'Aismalibar, de Montcada, els treballadors d'aquesta empresa van començar a preparar-se per organitzar la lluita unida de tots i seguint l'exemple dels seus companys— arrencar també un augment de salaris.

Van presentar a la direcció les seves reivindicacions, i el soroll i l'ambient dels tallers eren tan decisius, que l'empresa va comprendre que res no faria recular els obrers i ha acordat els següents augmentos setmanals: 190 pessetes per als peons i especialistes (que ara cobraran 1.300 setmanals), 175 per als operaris de 3a., 170 per a les dones, i 164 i 124 respectivament per als operaris de 2a. i de 1a.

Corresponsal.

★

A la SEAT, de Barcelona.

Segueixen endavant les discussions per la negociació del Conveni. La proposta actual dels representants obrers, pel que es refereix al salari del peó per 8 hores, és de 4.217 pessetes mensuals amb activitat al 75% i de 5.467 si s'arriba al 100%. Sobre aquesta base mínima cal establir tota l'escala corresponent a les altres categories professionals. Es demana també la fixació del "punt" del plus familiar a 150 pessetes, i l'establiment d'una escala mòvil que obligaria a la revisió del Conveni si el cost de la vida augmenta un 7% sobre els coeficients de primer de gener del 1964.

El passat mes de desembre hi hagué una parada de treball a la cadena de carroceries per protestar del canvi de torn d'un cap d'equip. La direcció, en vista de la decisió dels seus companys, va decidir desseguida anul·lar el canvi de torn i deixar-lo al mateix lloc on estava.

Corresponsal.

★

A la "Montesa" de Barcelona.

Ja sabeu que hi hagué una parada de treball el 2 de desembre, i que es va tornar a la normalitat quan l'empresa s'avingué a continuar les negociacions sobre l'augment de salari que tenen demanat els obrers.

El 10 de desembre l'empresa va trencar les negociacions i va tenir la barra de dir que havia telefonat al Govern Civil i al

Sindicat. Immediatament es declarà la vaga a tota la fàbrica i es formà una Comissió Obrera composta per 20 treballadors. La Comissió va proposar seguir les negociacions i que es concedís una prima especial, en espera del Conveni, de 500 ptes. L'empresa va declarar que només acceptava de donar-ne 300. Com que no es va arribar a cap acord, la vaga de braços caiguts va continuar fins l'hora de plegar.

L'endemà, dia 11, tothom es va presentar a la fàbrica, però ningú no va començar el treball. A les 9 del matí van arribar els jerarques sindicals i —davant d'ells i dels representants de l'empresa—, la Comissió va mantenir les seves reivindicacions amb tota fermesa: 200 ptes. per al peó per 8 hores treball i a partir d'aquí els salaris de les altres categories professionals. Els jerarques es van comprometre a que immediatament es reprendrien les negociacions que l'empresa havia trencat el dia abans, i que s'arribaria ràpidament a una solució satisfactòria. Aleshores els obrers van encarregar al Jurat que continués la discussió, però declararen que estaven decidits a tornar a la vaga per temps il·limitat si no obtenien satisfacció. El treball normal va reprendre al mig dia.

Corresponsal.

★

A la "Hispano-Olivetti", de Barcelona.

Després d'un mes i mig de lluita, a base de practicar el treball lent i la negativa a fer hores extres, l'empresa ha acceptat d'obrir negociacions amb els treballadors per a un augment de salaris i ha promès que no hi haurà repressàlies contra cap obrer per la seva participació en l'acció.

Els treballadors han tornat al ritme normal de treball i han encarregat al Jurat d'Empresa l'acceptació de les negociacions, però segueixen mantenint la negativa a fer hores extres i es mantenen vigilants per evitar qualsevol maniobra de la patronal. La tornada al treball normal s'ha realitzat amb la mateixa unitat de tots que ha presidit aquestes sis setmanes de lluita.

Corresponsal.

★

A "Industrias Metálicas Castelló", de Barcelona.

Continúa el treball lent començat el 2 de desembre en reivindicació d'un salari mínim de 160 ptes. diàries per al peó. L'empresa utilitza tots els procediments possibles per dividir els treballadors: amenaces d'acomiadament, cartes d'amonestació, sancions, etc. El dia 10 de desembre, davant de la resolta actitud dels obrers que amenaçaven amb anar a la vaga, l'empresa es va veure obligada a anul·lar unes sancions que havia intentat d'imposar el dia abans.

El dia 20 es va presentar un inspector de la Delegació del Treball que, després de passar 2 hores a l'oficina, digué als obrers que l'empresa era la que tenia raó. Un enllaç va dir-li a la cara que mentre els sindicats siguin com són ara, tot continuaria igual: els patrons a dalt i els obrers a baix. I va afegir: "Aixó que li dic ara, igual ho diria a Solís o a Franco. Ja sabem que sempre vostès ens treuran la raó i se la donaran als qui els tenen enxufats."

Corresponsal.

A l'empresa "Enrique Casanovas", de Sabadell.

El passat mes de novembre encara cobràvem el miserable salari base de 60 pessetes diàries. El dia 14 tots ens vam posar d'acord per a limitar-nos a treballar 8 hores en lloc de les 13 hores diàries que ens véiem obligats a fer per poder menjar. Dels 200 treballadors que té la fàbrica, només hi va haver un esquiroi, i la direcció va tenir que claudicar concedint la totalitat del que demanàvem: 150 ptes. per 8 hores.

Corresponsal.

★

A "Bianchini Ingenieros, S.A.", de Barcelona.

Després de diverses setmanes de lluita a base de treball lent que, segons els dies, ha oscil·lat entre la disminució del 50 al 75 % de la producció, després de diverses intervencions dels jerarques sindicals i de discussions amb l'empresa, el dia 24 de desembre la direcció va anunciar oficialment un augment de salaris del 20 %. Els treballadors, però, han declarat que aquest augment no els dona satisfacció i han nomenat una Comissió Obrera per discutir amb l'empresa. Demanen un augment del 30 % del salari, que la prima figuri en la nòmina com a tal i no com a "retribució voluntària" que l'empresa pot treure quan vulgui, i que els "punts" siguin pagats íntegrament a fi de mes.

Corresponsal.

★

ULTIMA HORA A LA SEAT.

El dia 30 de desembre, el Jurat d'Empresa va anar a Madrid i va acceptar el conveni amb algunes clàusules que perjudiquen els treballadors. Aquest conveni estableix un salari base de 3.500 ptes. al mes (inclosos beneficis i una part de la prima de productivitat que no s'especifica). Quan aquest conveni ha estat conegut, la indignació dels treballadors ha estat tan gran que immediatament ha començat el treball lent. Els membres del Jurat procuren excusar-se dient que a Madrid els van tenir reunits 14 hores i que van acceptar el conveni per cansanci. Aixó és inacceptable perquè sabien perfectament que el que demanaven els obrers era 4.000 ptes. al mes per al peó, sense prima (amb activitat al 75 %).

El 8 de gener els enllaços i membres del Jurat que no havien anat a Madrid van presentar un plec de signatures exigint l'anul·lació del conveni que s'acabava de firmar. La unitat dels obrers i la seva indignació són tan grans, que els mateixos membres del Jurat que van anar a Madrid també han posat la seva signatura en aquesta petició d'anul·lació.

Mentres tant es manté el treball lent i la producció ha baixat en un 25 % (es fans 40-45 Seats tipus 600 menys que normalment, i 10-15 menys del tipus 1.400). Hi ha un gran esperit de lluita. Molts obrers diuen que cal aprendre de l'experiència de la Hispano-Olivetti. Uns pocs esquirois que segueixen treballant al ritme normal o fent hores, es veuen aïllats pel despreci dels seus companys.

Corresponsal.

Malgrat la repressió CREIX LA LLUITA PER LES LLIBERTATS NACIONALS

La matinada del dia 22 de desembre fou incendiat el Casal de Montserrat al carrer dels Arcs de Barcelona. Quan van arribar els bombers a dos quarts de vuit del matí, el foc havia destruït la secretaria i la biblioteca situades al primer pis de la casa, i es va poder comprovar que els incendiaris havien destrossat l'exposició de pessebres nadalencs del segon i tercer pisos, i havien escrit a les parets la frase: "Espanya: una bandera, una patria, una lengua." La premsa de Barcelona va donar-ne compte com si es tractés d'un incendi casual i sense mencionar quina entitat estava domiciliada al número 7 del carrer dels Arcs.

El Casal de Montserrat és l'estatge del moviment d'escoltes catòlics de Catalunya conegut amb el nom de "Minyons de Muntanya", i acollia les sis agrupacions Mare de Déu de Montserrat, Mossèn Batlle, Abat Marcet, Mare de Déu de la Mercè, Santa Maria de Cervelló i Pinya de Rosa.

Simultàniament amb l'incendi, aparegueren inscripcions feixistes del mateix tipus de les del Casal de Montserrat a d'altres llocs de Barcelona (a l'església de Sant Joan, de Gràcia, i a la de l'Esperit Sant, al carrer de Bailèn).

Encara que s'ignora la identitat dels incendiaris, és evident que aquest acte vandàlic està en la línia de l'activitat repressiva de les autoritats franquistes contra l'ascens del moviment nacional català. Sis dies abans de l'incendi, el governador civil de Barcelona, Ibàñez Freire, en un discurs que va fer a Terrassa davant dels alcaldes de la província, va tenir l'atreviment de referir-se a les declaracions de l'Abat de Montserrat com un producte "del error y de las pasiones humanas", i més endavant va afegir: "Hay que impedir a toda costa que nadie venga a socavar la unidad de España." Després d'aquestes paraules i de la inscripció deixada pels incendiaris del Casal de Montserrat, el menys que pot dir-se és que hi han feixistes que creuen que l'incendi és el millor procediment per "impedir a toda costa" que els catalans reivindicuin les seves llibertats nacionals.

Però altres pressumpcions, més greus encara, fan caure la responsabilitat damunt les autoritats: ¿quién té prou força per protegir els incendiaris ordenant a la premsa que amagui el caràcter intencionat de l'incendi? Quan a les 2 de la tarda la policia es presentà tranquil·lament al Casal de Montserrat, la seva primera preocupació va ser donar ordres per tal que els periodistes no parlessin de l'incendi i intentar apoderar-se de les fotografies que hom havia fet de les inscripcions.

Cal dir, però, que Ibàñez Freire i els franquistes al seu servei no podran frenar el moviment nacional que es manifesta cada cop més puixant. Ni les multes, com les imposades a l'escriptor Tasis i Marca i a l'Agrupació Excursionista Catalunya, ni les prohibicions, com la del cicle de conferències "Catalunya segle XX" que havien organitzat les Joventuts Musicals de Badalona, ni la repressió, com el tancament de l'Omnium Cultural, ni les formes més típiques de la violència feixista, com és ara l'incendi del carrer dels Arcs, no podran impedir que nous sectors del poble català s'incorporin a la lluita per les lli-

bertats nacionals.

N'és una bona prova la mobilització que va tenir lloc immediatament que fou conegut l'atemptat. L'endemà, dia 23, al vespre, va tenir lloc una concentració de protesta al carrer dels Arcs. Més de cinc-cents persones van interrompre la circulació i cridaren: "Visca Catalunya! Visca la llibertat! Visca la pau!" Després s'inicià una manifestació que recorregué el Portal de l'Angel des del carrer dels Arcs fins la Plaça de Catalunya, on ocuparen el centre de la plaça fent una immensa sardana amb altres rotllanes a dins i cantant la cançó dels muntanyencs "L'hora dels adéus". La policia armada, present a l'entorn de la concentració i seguint la manifestació, no es va atrevir a intervenir, i el manifestants es van dispersar pacíficament.

Cal denunciar un altre intent per part dels franquistes, evidenciat pel caràcter

MENTRE ES PARLA DE DESENROTLLAMENT...

En començar l'any 1964, l'economia espanyola en general i la catalana en particular es troben al davant tres grans problemes estretament relacionats: el conjuntural, derivat de la insuficiència de mercats, l'estructural, originat per la necessitat de renovar l'utilatge i introduir la moderna tecnologia en totes les esferes de la producció, i el de la substitució del règim franquista, determinat per la imperiosa necessitat de procedir a un canvi profund de l'orientació econòmica, política i social que creï el marc adequat pel desenvolupament de les forces productives.

Durant l'any 1963, han sorgit serioses dificultats en la siderúrgia, en la indústria química i en la tèxtil cotonera que té tanta importància per a Catalunya. El promig de telers en actiu d'aquesta indústria, que va ser de 57.468 en 1962, ha passat a ser de 50.554 en el primer semestre de 1963, amb clara tendència a reduir-se més encara.

La Cambra d'Indústria de la província de Barcelona diu que en els darrers mesos s'ha produït una inesperada disminució de la cartera de comandes de les empreses, sobre tot les procedents de l'exterior.

La Cambra de la Indústria indica també que durant octubre i novembre els stocks han disminuït menys que l'any passat, que les vendes no han arribat als nivells esperats, i que s'espera que el descens de l'activitat econòmica, que normalment segueix a les festes de fi d'any, sigui més acusat que de costum.

D'altra banda, en el transcurs del 1963, l'exportació de manufacturats de cotó s'ha reduït sensiblement. Aquest tònic ha estat la de totes les exportacions, en contraposició al notable augment de les importacions. La balança comercial espanyola ha tancat l'any amb un dèficit d'uns 75.000 milions de pessetes. En els 9 primers mesos del 1963 el dèficit es va incrementar, comparant-lo amb el mateix període de l'any precedent, en no res menys que en un 71,7 per 100. Això no és el pitjor. Els països impe-

rialistes troben dificultats per col·locar la seva pròpia producció, raó per la qual posen impediments a l'entrada d'articles espanyols amb el pretexte que els desorganitzen el mercat, tal com han fet els Estats Units amb els manufacturats de cotó i les boles d'acer fabricades a Barcelona, mentre intenten imposar els seus articles al mercat espanyol. Per això s'aixecan veus que exigeixen no sols parar la política de liberalització de les importacions, sinó fer marxa enrera. Els mercats imperialistes no constitueixen una alternativa a l'estretor del mercat interior i encara menys la base d'un pla de desenrotllament. Més aviat cal esperar que els monopolis internacionals redoblin els seus esforços i pressionin per tal de fer-se amb una part encara més gran del mercat espanyol.

La política econòmica practicada per la dictadura, tendent a assegurar els més alts beneficis a l'oligarquia monopolista a expens de les àmplies masses, ha minuat les bases d'un sà desenvolupament, i ha estimulat —en canvi— un desenrotllament parasitari que s'ha traduït a l'hora de la veritat en que les empreses espanyoles, especialment les no monopolistes, no es trobin en condicions de competir. En la seva immensa majoria no podran renovar-se suficientment, car —com deia "La Vanguardia" del 9 del corrent gener— no totes estan disposades o en condicions d'efectuar-lo. El "Diario de Barcelona" recordava el passat 20 de desembre que, en la inevitable lluita entre empreses a la que s'arribarà lentament, "només subsistirán les indústries colossals, les millor muntades o instal·lades les que puguin renovar les seves màquines i utilatges al ritme dels avenços de la moderna tecnologia... Es tracta, doncs, d'una situació a la que únicament podran arribar els qui disposin de grans capitals per sostenir-se en els pròxims anys, els quals podran seguir aleshores el ritme dels nous avenços tècnics i es convertiran, per aquesta raó i de fet, en dirigents de grans monopolis, davant dels quals les indústries petites i mitjanes (continua a la pag 2)